

Proloog

Op een mooie zomernacht was er iets heel vreemds gebeurd. Tenminste dat vonden de mensen. Er werd bij twee verschillende gezinnen heel hard op de bel gedrukt en daarna vonden ze allebei een mandje op de stoep. In beide mandjes lag een piepkleine baby. In het mandje met het gele dekentje lag een meisje zoet te slapen. Bij het meisje lag een briefje, daar stond op: Veel geluk met Jada. In het mandje met het groene dekentje lag een jongetje. Ook hij sliep zoet. Bij het jongetje lag ook een briefje, daar stond op: Veel geluk met Jayden. De gezinnen kenden elkaar niet, woonden allebei in een andere stad, maar hadden nu allebei een kleine vondeling. De politie zocht nog een tijdje naar de ouders van de beide vondelingetjes, maar die werden nooit gevonden. Uiteindelijk adopteerden beide families hun. Voor de mensen op aarde was het vreemd, maar voor de mensen op hun thuisplaneet niet. Ze hoorden op een planeet waar niemand van gehoord had. De mensen daar waren goden en godinnen met magische krachten. Ze probeerden de mensen op aarde te helpen door 's nachts goede ideeën in hun hoofden te stoppen en liefde in hun hart. Maar toch leek het af en toe niet genoeg te helpen. Toen hadden ze Jada en Jayden naar de aarde gezonden. Als ze eenmaal elf jaar waren zouden ze

alles ontdekken. De jaren gingen voorbij. Ze groeiden op tot gelukkige, vrolijke kinderen. Op hun elfde verjaardag stond er opeens 's morgens een pakje voor hun deuren. Er zat voor allebei een stoere armband in. Het leek een hele gewone armband, niemand zag er iets bijzonders aan. Toch was dat wel zo. Met die armband konden ze zichzelf in één enkele seconde verplaatsen naar hun thuisplaneet. Met maar 1 druk op een piepklein knopje. Dat hadden ze beiden dan ook gedaan. Maar niet tegelijkertijd natuurlijk, dus Jada en Jayden hadden elkaar nog nooit ontmoet. Jada was verbaast geweest maar niet bang. Hooguit heel erg nieuwsgierig. Ze vond het leuk om magische krachten te hebben en een godin te zijn. In de loop van de jaren leerde ze haar krachten goed te gebruiken. Het enige nadeel vond ze dat ze er over zwijgen moest. Niemand mocht het weten. En niemand was het ooit te weten gekomen, zo dacht Jada. Maar was dat wel zo? Als mensen goede dingen overkwamen door Jada's magie, dachten ze geen moment dat het door haar kwam. Ze zeiden blij 'wat een toeval' of 'dit is echt een wonder.' Jada was er alleen maar blij om. Jayden had het ook leuk gevonden om ineens "bijzonder" te zijn. Compleet met magische krachten. Een soort van superheld. Hij vond het niet erg een geheim te hebben, dat hadden vast wel meer superhelden. Hij was altijd nogal verlegen geweest, maar vanaf toen was hij ineens wat stoerder. Dat verlegen zijn was nergens meer voor nodig, hij was tenslotte bijzonder. Ook zijn magische krachten werden nooit ontdekt. En zo groeiden ze op en werden volwassen, zonder elkaar ooit ontmoet te hebben. Ze

woonden jarenlang ook best ver bij elkaar vandaan. Tot Jayden's familie verhuisde. Toen woonden ze nog maar 1 uur van elkaar vandaan. Jayden was ondertussen wel nieuwsgierig geworden naar Jada. Hij wilde haar wel eens ontmoeten. Maar wel op een gewone manier. Jayden wist dat hij Jada bereiken kon. Met twee drukken op het knopje. Als magische kinderen waren ze met elkaar verbonden. Maar dat was alleen voor noodgevallen. Iedereen zou zich tenslotte rotschrikken als hij ineens in de huiskamer stond. Jada natuurlijk ook. Dat had hij dus nooit gedaan. Maar toch wilde hij haar wel eens ontmoeten. Hij moest een plan bedenken.

Hoofdstuk 1

Buiten was het guur weer op deze dag in eind november. Maar binnen in het klaslokaal was het lekker warm. En ook een beetje onrustig. Het was vrijdagmiddag, een kwartier voordat de school uit zou gaan. Amber zuchtte, de minuten leken wel uren te duren en rekenen was zo saai. Ze keek even vlug naar Rosa. Die werkte ijverig door. Maar zij vond rekenen dan ook leuk. Amber kon zich wel leukere dingen voorstellen. Zoals het optreden van oom Nigel vanavond. Hij zat in de liveshow van een muziekprogramma. Zij zaten in de zaal. Het was zijn grote droom om beroemd te worden wist Amber. Ze boog zich maar weer over haar sommen, ze moesten tenslotte af. Juf Jada merkte de onrust van de kinderen en glimlachte. Ze begreep het wel. Ze was dit jaar juf van groep 7, dat vond ze leuk. Nu was ze bezig met nakijkwerk terwijl de kinderen bezig waren met rekenen. Jada was een leuke, jonge vrouw geworden van 23 jaar. Ze was aardig en spontaan en hield erg van gezelligheid. Ze was dol op alle feesten die gevierd werden op school. Zoals het paasontbijt, sinterklaasfeest en kerstfeest. Ze genoot er net zo van als de kinderen. Ze hield ervan als een kind jarig was en trakteerde. Ze hield van de voorstellingen die werden gegeven op het podium en ze was dol op

lesgeven. Binnenkort was het sinterklaasfeest weer, ze hadden al lootjes getrokken. Ze was benieuwd met wat voor surprises ze zouden komen.

Nu was het wel bijna tijd.

‘Oké, jullie kunnen stoppen. Vergeet niet te leren voor de topografietoets maandag.’ Schriften en boeken werden opgeborgen en stoelen werden op de tafels gezet. Toen ging eindelijk de bel. De kinderen praatten met elkaar, zeiden haar vlug gedag en haastten zich het lokaal uit. Eindelijk vrij.

Rosa en Amber liepen het schoolplein af, op weg naar Rosa’s huis. Amber zou bij Rosa eten vanavond. Net als haar vader, moeder, zus Merel en opa en oma natuurlijk. Maar die kwamen pas later, er was nog genoeg tijd om te spelen. Vanaf Rosa’s huis gingen ze dan met zijn allen naar de studio voor oom Nigel’s optreden.

‘Heerlijk vrij,’ zei Rosa blij ‘ik verheug me zo op vanavond.’

‘Ja, ik ook.’

‘Zullen we straks eerst die grote pot haargel en die grote pot appelstroop halen?’ vroeg Rosa.

‘Ja, laten we dat doen. We hebben tenslotte donderdag al sinterklaasfeest.’

‘Het zal zo grappig zijn, Rick met zijn handen in de gel.’ Rosa moest al lachen bij het idee.

‘Rick denkt altijd maar dat hij grappig is,’ zei Amber ‘nou donderdag is hij misschien eindelijk een keer grappig.’

‘Ja voor de eerste keer ooit’ lachte Rosa.

‘En juf Jada gaat met haar handen in de stroop, het

wordt echt leuk' zei Amber lachend.

'Maar juf Jada zal er vast wel om moeten lachen,' zei Rosa 'Rick misschien niet.' Ze wisten allebei dat Rick wel chagrijnig kon doen.

'Boeit niet' zei Amber en daar was Rosa het helemaal mee eens. Ze waren bij Rosa's huis gekomen. Cato, de poes zat voor het raam en keek naar hun. Ze gingen naar binnen.

'Hoi mam' zei Rosa.

'Hoi tante Lili' zei Amber.

'Hallo meiden' zei ze lachend. Ze had net thee gezet. Ze had haar feestkleding aan, zag Rosa, en haar haren waren gekruld. Nu schonk ze de theekoppen vol. Amber en Rosa zaten op de bank. Kiki, de andere poes, zat bij Rosa op schoot. Moeder ging weer zitten in haar schommelstoel. Met zijn drieën dronken ze thee. Zo vele keren hadden ze dat al gedaan. En dan had moeder altijd fijn naar hun verhalen geluisterd, net als nu. Amber en zij waren allebei 10 jaar en hun moeders waren samen zwanger geweest. Dat was heel toevallig zo geweest. Al was Rosa wel een maand eerder geboren dan Amber. Rosa vond het heerlijk om een nicht te hebben zoals Amber. Samen hadden ze alles geleerd en hadden daarbij meteen al een beste vriendin. Zij was wat serieuzer en wilde overal graag goed in zijn. En Amber was nieuwsgierig en wat minder serieus. Het interesseerde Amber niet echt dat zij in alles beter was. Ze hadden het bijna altijd leuk samen. Al hadden ze soms wel eens ruzie natuurlijk. Maar dat maakten ze ook altijd weer vrij snel goed. 'Mam, Amber en ik wilden nog even haargel en appelstroop gaan kopen voor de surprises, is dat

goed?’

‘Ja hoor, neem dan ook gelijk even melk mee.’ Dat deden ze. Toen ze weer thuiskwamen was Merel er ook. Ze was dertien jaar en zat in de tweede van de middelbare school. Merel verheugde zich ook op het weekend en op vanavond. Ze ging zich mooi maken.

De liveshow was begonnen. De zaal zat vol en tussen al die mensen zaten Merel, Amber en Rosa. Ze hadden hun feestjurken aan. Amber een paarse jurk, Merel een rode jurk en Rosa een knalroze jurk. Amber had een paarse roos in het haar, Merel had haar haren gekruld en Rosa had een roze roos in het haar. Ze voelden zich alle drie heel feestelijk. Oom Nigel zou het natuurlijk weer geweldig doen, net als vorige week. Toen was hij ook doorgegaan.

Nigel wachtte, hij was een beetje zenuwachtig. Dit was ook zo ontzettend belangrijk. Dit was zijn grote droom die uit kon komen. Maar dan moest wel alles perfect gaan. Hij wist dat hij goed was, dat had de jury ook gezegd. Maar hij was niet de enige die goed was natuurlijk. Er waren nog zo veel anderen die ook goed waren. Zoveel anderen met dezelfde droom om beroemd te worden. Zingen was zijn grootste hobby. Dat deed hij het allerliefste. Hij trad dan ook regelmatig op zaterdagavond op in een café in zijn woonplaats. Veel mensen hadden hem al horen zingen en genoten ervan, maar beroemd werd hij niet. Dat moest nu gebeuren ...!

Nigel de vakkenvuller, dat was hij. Nigel de zanger, dat was hij ook. Maar de allermeeeste tijd bracht hij

toch echt in de winkel door. Hij vond het best leuk werk. De anderen waren aardig en de klanten maakten vaak een praatje met hem. Dat moest zijn baas natuurlijk niet zien want hij was er om te werken. Maar Nigel vond het wel leuk. Gisteren nog had hij gewerkt. Het was druk geweest in de winkel. Een jonge vrouw was naar hem toe gekomen. Ze kon de gedroogde linzen niet vinden. Ze liep met een tast-stok. Ze was duidelijk zeer slechtziend. Hij liep met haar naar de juiste plek. Ze bedankte hem en toen pakte ze het pakje met linzen. Terwijl hij terugliep had hij zich zo blij gevoeld dat hij zelf goede ogen had. En ook omdat hij haar had kunnen helpen. De anderen waarmee hij werkte en ook de klanten beloofden altijd op hem te zullen stemmen. Dat had hij ook wel nodig om in de show te blijven.

Hij kreeg een seintje. Hij was bijna aan de beurt. Nu moest het gebeuren. Hij werd aangekondigd en liep het podium op. Hij hoorde het applaus. De lichten en de camera waren op hem gericht. Dit was zijn moment. Hij glimlachte. De muziek begon en hij begon te zingen. De mensen thuis keken en luisterden en Regina was één van hun. Regina, die door Nigel was geholpen in de winkel. Ook Jada keek en luisterde samen met haar beste vriendin Lieke. Jada kende Nigel ook, hij was haar buurman en ze kende hem ook van het café waar hij optrad. Daar ging ze wel met Lieke heen om hem te horen zingen. Zij was ook één van de mensen die beloofd had te stemmen. Dat deed ze ook. Ze glimlachte, daar zaten Rosa en Amber met hun familie. De camera ging altijd even de familieleden. Wat keken ze trots, hij zong ook goed.

Maar was het goed genoeg? Jada wachtte gespannen af, ze was fan van Nigel geworden. Vele anderen wachtten ook in spanning af maar de meeste spanning voelde Nigel zelf. Aldoor maar weer die vraag in zijn hoofd, was het wel goed genoeg geweest?

Hoofdstuk 2

Het is voorbij, het is voorbij, steeds maar zeurde die woorden door zijn hoofd. Hij was niet door.

‘Je hebt een mooie stem en beheerst de technieken om een groot zanger te zijn, maar je moet echt gaan genieten, op jezelf gaan vertrouwen. Als je onzeker blijft zal je het niet maken als zanger.’ Dat had de jury gezegd. En nu was het voorbij, hij was afgefallen. Hij had niet genoeg stemmen van het publiek gekregen en de jury had een ander gekozen. Hij was niet de enige die was afgefallen, er waren er nog meer. Zo ging dat nu eenmaal.

Nu lag hij hier in het donker in zijn bed en kon niet slapen. Zijn eigen donkere gedachten hielden hem wakker. Voor het eerst in al die jaren dat hij werkte aan zijn droom dacht hij aan stoppen. Gewoon stoppen. Het was zijn droom en nu liet hij het los, zijn droom was voorbij. Voor het eerst voelde hij zich alleen, voor het eerst miste hij een huisdier. Hij had nooit een huisdier gewild. Zijn zussen hadden katten die ook bij hem op schoot zaten en hem kopjes gaven. En zijn ouders hadden een hond waar hij ook wel mee wandelde en die blij was als hij kwam. Hij had een eigen huisdier nooit nodig gevonden. Maar nu miste hij een huisdier dat hem zou troosten. Uiteindelijk viel hij toch in slaap.

Zaterdagochtend

Kiki sprong op Rosa's bed en miauwde. Ze wilde dat Rosa wakker werd, ze wilde eten. Ze gaf nog maar een kopje. Rosa werd wakker en aaide Kiki. Ze keek op haar wekker. Het was half 8. Kiki miauwde weer klagelijk, alsof ze uitgehongerd was. Nu werd Amber ook wakker, ze rekte zich uit.

'Arme poes, jij krijgt nooit wat te eten hè?' zei ze plagend tegen Kiki. Kiki miauwde alsof ze het ermee eens was. Rosa sprong uit bed en trok haar ochtendjas aan. Ze liep langs Amber's bed richting de deur. Rosa keek met een ondeugende blik, het volgende moment trok ze vliegensvlug het dekbed van Amber af. Amber gaf een gillette en Rosa lachte. Ze liep de gang op, Merel's slaapkamerdeur was dicht. Merel hield van uitslapen. Toen ging ze naar beneden, gevolgd door Kiki. Kiki was natuurlijk weer vlugger beneden dan zij, dat was ze altijd. Cato en Kiki liepen om haar heen terwijl ze de bakjes met brokjes vulde. Daarna stopten ze snel hun snoetjes in hun bakjes. Rosa vulde hun drinkbak met vers water. Amber kwam nu ook beneden met haar ochtendjas aan. Rosa schonk twee bekertjes melk in. Amber zette de televisie aan. Rosa zette de bekertjes op het tafeltje en plofte naast Amber op de bank. Amber zakte van zender naar zender op zoek naar iets leuks.

'Toch is het stom dat oom Nigel eruit is' zei Rosa.
'Inderdaad, hij was reuze goed,' zei Amber verontwaardigd 'en hij was heus wel minder onzeker geworden.'

'Ja, als ze hem niet hadden laten afvallen' zei Rosa.
'Hij was heel teleurgesteld.'

‘Hij had de hele week kunnen oefenen,’ zei Amber
‘hij had tenslotte vrij genomen van zijn werk.’
Ze stopte bij een tekenfilm die net was begonnen.
‘Ze zijn gewoon sukkels’ zei Rosa en pakte haar beker
melk.
‘Zeker weten.’ Toen keken ze naar de tekenfilm.

Jada liep door de supermarkt, ze deed bananen in haar
mandje. Zou Nigel werken vandaag? Vroeg ze zich af.
Ze keek of ze hem zag terwijl ze haar boodschappen
bij elkaar zocht. Toen zag ze hem dan toch. Ze liep
naar hem toe en groette hem. Hij groette terug. Hij zag
er vermoeid uit, zag Jada.

‘Jammer dat je niet bent doorgegaan naar de volgende
show, ik vond je heel goed.’ Nigel glimlachte kort.
‘Dank je, al zoveel mensen hebben dat gezegd, maar
toch was ik gewoon niet goed genoeg.’ Zijn stem
klonk triest. Jada zou hem zo graag willen helpen,
maar ze wist niet hoe. Nigel zag zijn baas aan komen
lopen.

‘Ik moet weer aan het werk’ zei hij vlug. Jada knikte.
Ze deed net alsof ze iets uitzocht uit het schap met
koek. Nigel’s baas liep voorbij.

‘Treed je op in het café vanavond?’ Nigel knikte.

‘Ja, ik zal er zijn.’

‘Ik ook’ antwoordde Jada. Ze zou Lieke bellen, die
wou vast wel mee. De ochtenduren gingen voorbij en
de middaguren kwamen en Nigel werkte. En af en toe
had hij pauze.

Die middag liep Regina door het gangpad, Nigel
hoorde het tikken van haar tast-stok. Hij stopte met
werken en keek. Ze liep voorbij zonder te groeten. Hij